ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ν ἐπρόκειτο γιὰ μένα, θὰ σᾶς ἀπαντοῦσα, ὅτι ἡ μόνη μου πληρωμὴ εἶνε νὰ ὑπηρετήσω τὴ βασίλισσά μου, ἀπάντησε ὁ Μωρεβὲρ στὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ὅλοι τὴν ἀφιλοκέρδειά σας, ἀγαπητὲ Μωρεβέρ, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη.

— Ὄχι δά, Μεγαλειοτάτη! Ἐν τούτοις πιστεύω, ὅτι ὁ φίλος μου, ποὺ εἶνε περίφημος σκοπευτής, δὲν θὰ ἔδειχνε προθυμία γιὰ τὴ δουλειά του, ἂν δὲν τοῦ ἐξασφάλιζαν μιὰ γενναία δωρεά. Ἂς μὴ σκοτίζεται ὅμως γι' αὐτὸ ἡ Μεγαλειότης σας, γιατὶ ἔχω ἐγὼ πενῆντα χιλιάδες φράγκα καὶ θὰ τοῦ τὰ δώσω.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐσκίρτησε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσθέση λέξι, πῆρε ἕνα χαρτὶ καὶ ἔγραψε μερικὲς λέξεις.

— Ἀγαπητὲ Μωρεβέρ, τοῦ εἶπε, δίνοντάς του τὸ σημείωμα, φυλάξτε τὰ χρήματά σας γιὰ τὸν ἑαυτό σας καὶ πάρτε γιὰ τὸ φίλο σας μιὰ ἀπόδειξι εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων, τὰ ὁποῖα θὰ πληρωθῆ ἀπὸ τὸν ταμία τοῦ κράτους.

Ὁ Μωρεβὲρ πῆρε τὸ χαρτί, τὸ διάβασε, τὸ δίπλωσε καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

— Ἄλλωστε, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη, θὰ χρειαστοῦμε καὶ μετὰ τὴν ἐπιχείρησί του τὸ φίλο σας....

— Ἐναντίον τίνος, Μεγαλειοτάτη;

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ. Δὲν πρόκειται οὔτε γιὰ τὴν ἐκκλησία, οὔτε γιὰ τὸ κράτος, ἀλλὰ γιὰ δυὸ ἀνθρώπους ποὺ πρόσβαλαν ἐμένα προσωπικῶς, θανάσιμα. Χωρὶς αὐτούς, δὲν θὰ ἤμαστε σήμερα στὴ θέσι ποὺ βρισκόμαστε καὶ δὲν θὰ γινόταν ἀπόψε ὁ γάμος στὸ Λοῦβρο. Πρόκειται γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔσωσε τὴν Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲτ καὶ ποὺ τὸν μισῶ, τόσο τὸν ἴδιο, ὅσο καὶ τὸν πατέρα του. Μὲ τὸ νὰ σᾶς ἀποκαλύψω τώρα τὰ αἰσθήματα ποὺ ἔχω γι' αὐτούς, σᾶς δείχνω τὴ μεγαλείτερη ἐκτίμησι ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ δείξω ποτὲ σὲ ὁποιονδήποτε. Σκοτῶστε τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ σᾶς κάμω ἀμέσως κόμητα....

Ὁ Μωρεβὲρ ἀναπήδησε ἀπὸ χαρά.

— Θὰ σᾶς δώσω μιὰ καλὴ κομητεία, συνέχισε ἡ σατανικὴ βασίλισσα, καὶ θὰ σᾶς χαρίσω ἐπὶ πλέον γιὰ τὸ κεφάλι τοῦ καθενὸς ἀπ' αὐτοὺς ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα. Αὐτὰ θὰ εἶνε σὰν εἶδος προκαταβολῆς γιὰ τὸν τίτλο...

— Εἶνε λοιπὸν τόσο σπουδαῖα αὐτὰ τὰ δυὸ πρόσωπα, Μεγαλειοτάτη;

— Εἶνε δυὸ ἐλεεινοὶ τυχοδιῶκτες καὶ τίποτε παραπάνω. Προσέξατε ὅμως. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἐχθροί μου κατορθώνουν καὶ ξαναπαρουσιάζονται ζωντανοί, ἐνῶ ἐσεῖς νομίζετε ὅτι τοὺς ἐσκοτώσατε ἢ τοὺς ἐκάψατε...

— Μιλᾶτε γιὰ τοὺς δυὸ Παρνταγιάν, Μεγαλειοτάτη;

— Μάλιστα. Ξέρετε ποῦ βρίσκονται τώρα;

— Στὸ μέγαρο Μονμοραγσύ! Παρακολουθῶ κατὰ πόδας τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀχρείους, Μεγαλειοτάτη, καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ παραξενευτῆτε γιὰ τὴν ἐνημερότητά μου. Καὶ δὲν πρέπει ἀκόμα νὰ σᾶς φανῆ παράξενο ἂν σᾶς πῶ, ὅτι γιὰ τὴ ζωὴ τῶν δυὸ αὐτῶν τυχαρπάστων δὲν θέλω οὔτε κομητεία, οὔτε χρήματα, οὔτε τίποτε. Θὰ ἔδινα μάλιστα καὶ τὴν τελευταία σταγόνα τοῦ αἵματός μου, ἂν μποροῦσα νὰ τοὺς πάσω ζωντανούς....

— Ἄ, ἄ! εἶπε ἡ βασιλομήτωρ μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀνυπόκριτης χαρᾶς. Φαίνεται ὅτι τοὺς μισεῖτε φοβερά, περισσότερο ἀπὸ μένα...

Ὁ Μωρεβὲρ ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ἔφερε τὸ δάχτυλο στὸ μάγουλό του κι' ἔδειξε ἕνα μεγάλο σημάδι.

— Μιὰ καλὴ σπαθιά, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη, ποὺ θὰ φέρετε τὰ ἴχνη της σ' ὅλη σας τὴ ζωή...

— Ναί, Μεγαλειοτάτη. Καὶ θέλετε νὰ μάθετε κάτι; Σκότωσα μέχρι σήμερα τρεῖς ἄνδρες, μόνο καὶ μόνο γιατὶ κύτταξαν τὴν οὐλή μου καὶ χαμογέλασαν.

Κατόπιν ὁ Μωρεβὲρ σώπασε γιὰ λίγο καὶ εἶπε τέλος:

— Ἡ Μεγαλειότης σας μοῦ ἐπιτρέπει τώρα ν' ἀποσυρθῶ;

— Πηγαίνετε στὸ καλό, ἀγαπητέ μου, καὶ θυμηθῆτε, ὅτι ἂν ἐκτελεστοῦν ἡ διαταγές μου, θὰ μπορεῖτε στὸ ἑξῆς νὰ μοῦ ζητᾶτε χωρὶς δυσκολία ὅ,τι θέλετε.

Ὁ Μωρεβὲρ ἄφησε τὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμα τῆς βασίλισσας καὶ προχώρησε στὶς αἴθουσες τῆς τελετῆς, πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ δοικὸς Γκύζη, ὁ ὁποῖος σπανθηροβολοῦσε ἀπὸ χρυσάφι καὶ διαμάντια καὶ περιστοιχιζόταν ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του, ἀληθινὰ μεγαλοπρεπὴς στὴν σφριγηλή του νεότητα.

Ὁ Ἐρρίκος Γκύζης κύτταξε αὐτὴ τὴ στιγμὴ μαζὶ μὲ τοὺς ἱππότες του τοὺς προκρίτους τῶν Οὐγενότων, οἱ ὁποῖοι περνοῦσαν μπροστά του ντυμένοι τὶς ἁπλές των στολὲς καὶ γελοῦσε εἰς βάρος των. Ἔξαφνα ἄφησε ἕνα γέλιο κάπως σαρκαστικό, γιατὶ εἶδε νὰ μπαίνη ἡ ὡραία Λουΐζα ντὲ Κολινύ, ὁδηγούμενη ἀπ' τὸ σύζυγό της.

Τὴν ἴδια στιγμὴ κάποιος ἄγγιξε τὸν δοῦκα στὸν ὦμο καὶ αὐτός, γυρίζοντας, εἶδε τὸν Μωρεβέρ. Τότε ὁ Ἐρρίκος Γκύζης ἀποτραβήχτηκε ἀπ' τὸν κύκλο του, παρέσυρε τὸν κατάσκοπό του σ' ἕνα παράθυρο καὶ τὸν ρώτησε:

— Λοιπόν, τί σὲ ἤθελε ἡ βασιλομήτωρ;

— Μὲ διάταξε νὰ σκοτώσω τὸν Κολινύ! ἀπάντησε ὁ Μωρεβέρ.

— Αὐτὴ σκοπεύει νὰ μᾶς περάση ὅλους! ψιθύρισε ὁ δούξ. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Εἴτε ἀπὸ τὸν ναύαρχο ἀρχίσουμε, εἴτε ἀπὸ ἄλλον, τὸ ἴδιο κάνει. Ἄ, Κολινύ, Κολινύ! Θὰ σε κάμω νὰ χύσης δάκρυα μωτωμένα, ἐνῶ ἐσύ μ' ἔκανες νὰ χύσω δάκρυα ἐρωτικά...

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Γκύζης ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ σὰν νὰ πάλευε μὲ μιὰ σκέψι πονηρή, ξαναρώτησε:

— Κι' ἐσὺ τί ὑποσχέθηκες, Μωρεβέρ, στὴ βασίλισσα;

— Ὅτι θὰ πυροβολήσω τὸ ναύαρχο!

— Καλά. Μόνο νὰ περιμένης ὥσπου νὰ σὲ εἰδοποιήσω γιὰ τὴν κατάλληλη στιγμή. Μ' ἐννοεῖς; Μὴν κουνηθῆς καθόλου χωρὶς τὴ διαταγή μου...

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε.

— Ἐκτὸς αὐτοῦ, πρέπει νὰ προσέξης μονάχα νὰ τὸν πληγώσης κι' ὄχι νὰ τὸν σκοτώσης...

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε!

ΕΝΑΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ

Ὁ περίφημος συγγραφεὺς τοῦ «Ροβινσῶνος Κρούσου», Δανιὴλ Ντεφόε, ἀναμιχθεὶς τὸ 1551 στὶς πολιτικὲς διαμάχες τῆς Ἀγγλίας, καταδικάστηκε στὴν ποινὴ «τοῦ φάλαγγος ἐπὶ Σταυροῦ». Τὸ μαρτύριό του αὐτὸ παριστάνει ἡ εἰκόνα. Γύρω ὅμως τὸ πλῆθος ἐπευφημεῖ καὶ ραίνει μὲ ἄνθη τὸν λατρευτό του συγγραφέα.

(Πίναξ τοῦ Φὸν Γ. Λήτ)

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ὅταν ἔμεινε μόνη της, παράγγειλε στὴν Πάολα νὰ τῆς παρουσιάση τὸν ἄλλο ἐπισκέπτη, ποὺ ἦταν ὁ κόμης ντὲ Μαριγιάκ. Ὁ κόμης μπῆκε στὸ προσευχητήριο τῆς βασιλομήτορος μὲ σταθερὸ βῆμα, ἀλλὰ ὀχρότατος.

(Ἀκολουθεῖ)